

Broj: X-KŽ-05/10
Sarajevo, 15.05.2006. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije dr. Manfred Daustera kao predsjednika vijeća i sudija Vlade Adamovića i Jasminke Oručević kao članova vijeća, uz učešće Neradin Emira kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Antonić Miloša zbog krivičnog djela pranje novca iz člana 209. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine u vezi sa članovima 383. stav 3. i 389. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine te članovima 209. stav 2. i 210. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, odlučujući po žalbi branioca optuženog protiv presude ovog suda broj X-K-05/10 od 24.03.2006. godine, nakon održane sjednice vijeća dana 15.05.2006. godine, na osnovu člana 310. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, donio je:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog Antonić Miloša i potvrđuje presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-05/10 od 24.03.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Nepravomoćnom presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-05/10 od 24.03.2006. godine, optuženi Antonić Miloš je, nakon priznanja krivnje dana 02.03.2006. godine, oglašen krivim za počinjeno krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) u vezi sa krivičnim djelima zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), krivotvorenja službene isprave iz člana 389. KZ FBiH, pranja novca iz člana 209. stav 2. KZ BiH i porezne utaje iz člana 210. stav 2. KZ BiH, a u vezi sa članom 31. KZ BiH, i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet (5) godina.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavila Husić Aida, advokat iz Sarajeva, branilac optuženog Antonić Miloša po službenoj dužnosti, zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi pusti na slobodu ili da mu se ublaži izrečena kazna u smislu člana 49. stav 2. KZ BiH.

U obrazloženju žalbe je navedeno da branilac optuženog smatra da, bez obzira na priznanje krivnje, na strani optuženog postoje okolnosti iz člana 37. KZ BiH zbog čega ga treba osloboditi od optužbe usljed nepostojanja krivične odgovornosti.

Nadalje ističe da optuženi nije došao u Bosnu i Hercegovinu sa namjerom vršenja krivičnih djela jer je namjeravo da se tu nastani, niti je on sklon tome i da je samo slučaj htio da on, u namjeri da svojoj porodici osigura egzistenciju, preduzme radnje za koje nije bio svjestan da predstavljaju krivična djela.

Branilac takođe ukazuje da se optuženi duboko kaje zbog počinjenog djela zbog čega odbija i liječničku pomoć koja mu je potrebna zbog stanja u kojem se nalazi, što sve ukazuje da se pobijanom presudom ne bi postigli ciljevi specijalne prevencije.

Na sjednici vijeća Apelacionog odjeljenja branilac je usmeno obrazložio svoju žalbu i dopunio je prijedlogom da se kazna optužnom umanji iz istih razloga zbog kojih je u žalbi predloženo oslobođenje od kazne.

Optuženi je izrazio kajanje i obrzložio da je nezapolenost njega i supruge, te nesretan splet okolnosti uticao da preduzme radnje koje predstavljaju krivično djelo, i to ne u cilju da se obogati nego da obezbjedi egzistenciju svojoj porodici.

Tužilac Tužilaštva BiH je u odgovoru na žalbu izjavio da istu smatra neosnovanom jer ne postoje razlozi za oslobođenje niti ublažavanje kazne optuženom. Posebno je ukazao da je optužni trebao najprije otkriti eventualne saučesnike, tj. za koga je radio a zatim, na osnovu toga, tražiti ublažavanje kazne.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u vezi sa žalbnim prigovorima u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), vijeće Apelacionog odjeljenja je odlučilo kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Neosnovan je, po ocjeni ovog vijeća, žalbeni prigovor branioca optuženog, da su krivična djela za koja se optuženi tereti počinjena u stvarnoj zabludi u smislu člana 37. KZ BiH. Naime, prema članu 37. stav 1. KZ BiH, krivično djelo je počinjeno u stvarnoj zabludi kada optuženi, u vrijeme izvršenja krivičnog djela nije bio svjestan nekog njegovog zakonom propisanog obilježja (zabluda o obilježjima krivičnog djela), ili je pogrešno smatrao da postoje okolnosti prema kojima bi, da su one stvarno postojale, to djelo bilo dopušteno (zabluda o okolnostima koje isključuju protivpravnost djela).

Žalba branioca optuženog ne precizira u odnosu na koje je obilježje bića krivičnih djela, za koja je oglašen krivim u prvostepenom postupku, optuženi bio u zabludi niti za koju je stvarnu okolnost pogrešno držao da postoji a koja bi eventualno isključila protivpravnost djela. Naprotiv, iz spisa je vidljivo da je optuženi priznao krivnju, ta da je sud, nakon razmatranja ovog priznanja i zaključka da je do priznanja krivnje došlo dobrovoljno, svjesno i sa razumjevanjem, isto prihvatio, što u suštini odbrana ni ne spori. Optuženi tada nije ukazao na postojanje bilo kakvog oblika zablude u odnosu na stvarna obilježja krivičnih djela koja su mu stavljena na teret i čije izvršenje je priznao. Pored toga, sama priroda inkriminiranih radnji koje je optuženi preduzeo, posebno vremenski kontinuitet od osam mjeseci koliko su trajale radnje izvršenja krivičnih djela, te veći broj pojedinačnih radnji koje zahtjevaju pripremu, potpisivanje i ovjeravanje većeg broja narudžbenica i otpremnica, što uključuje i svijest o njihovoj svrsi kao odgovarajući nivo poznavanja poreskog zakonodavstva, jasno, po ocjeni ovog vijeća, ukazuju da je optuženi bio u potpunosti svjestan svojih radnji.

Obzirom da bi se iz obrazloženja ovog žalbenog prigovora mogao izvesti zaključak da žalba ukazuje i na postojanje zablude optuženog o protivpravnosti djela (pravne zablude iz člana 38. KZ BiH), vijeće je i u tom pravcu ispitalo pobijanu presudu i zaključilo da je takav prigovor neosnovan. Pomenuti način izvršenja krivičnih djela za koje je optuženi oglašen krivim je takav ne dopušta mogućnost da je optuženi bio u zabludi o dopuštenosti djela a okolnosti da optuženi nije osoba sklona vršenju krivičnih djela i da nije došao u Bosnu i Hercegovinu da bi vršio krivična djela nego da se tu nastani, su takve da ne ukazuju na postojanje zablude kod optuženog, a posebno ne na postojanje zablude iz opravdanih razloga, kako to zahtijeva član 38. KZ BiH.

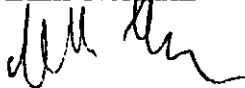
U svezi prijedloga branioca optuženog, za ublažavanje kazne, vijeće smatra da je isti neosnovan i kao takvog ga je valjalo odbiti. U smislu člana 48. stav 1. KZ BiH, prvostepeni sud je potpuno i pravilno ocjenio sve olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, koje se ogledaju u korektnom i iskrenom držanju pred sudom, priznanju djela, njegovom porodičnom statusu, ranijoj neosuđivanosti i lošem imovnom stanju njega i njegove porodice, a nasuprot kao otežavajuće okolnosti sud je cjenio okolnosti koje se ogledaju u kriminalnoj količini počinjenog i jačini ugrožavanja zaštićenog dobra (cijeneći pojedinačne radnje izvršenja i vremenski kontinuitet činjenja čime je optuženi pokazao stanovitu upornost). Iako je prvostepeni sud u pobijanoj presudi ovu posljednju okolnost, opisao i pogrešno nazvao *stepenom društvene opasnosti počinjenog krivičnog djela*, u suštini se radi jačini ugrožavanja zaštićenog dobra i kao takvu ju je ovo vijeće shvatilo i cijeno.

Kada se ima u vidu svrha kažnjavanja iz člana 39. KZ BiH, a cijeneći pri tom sve navedene okolnosti koje utiču da kazna bude manja ili veća (koje je prvostepeni sud uzeo u obzir), ovo vijeće smatra da je kazna od pet godina zatvora, koja predstavlja posebni minimum propisane kazne za krivično djelo iz člana 250. stav 2. KZ BiH, u konkretnom slučaju odgovarajuća, obzirom da je ubjeđenje i ovog suda da će se tako izrečenom sankcijom postići kako osobna tako i opća prevencija a da se blaže izrečenom kaznom to ne bi postiglo, te stoga, neosnovano žalba ukazuje da je pobijana presuda pogrešna iz razloga što optuženom kazna nije odmjerena ublažavanjem ispod minimuma koji je propisan zakonom u smislu člana 49. KZ BiH. Olakšavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud cijeno, nemaju, po ocjeni ovog vijeća, značaj osobito olakšavajućih okolnosti koje bi ukazivale da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, što prema članu 49. KZ BiH predstavlja uslov za ublažavanje kazne ispod granice propisane zakonom za konkretno krivično djelo.

S druge strane, žalba nije ukazala na nove okolnosti, koje je eventualno prvostepeni sud propustio da cijeni, a koje bi mogle imati značaj olakšavajućih ili osobito olakšavajućih okolnosti iz člana 48. odnosno 49. KZ BiH.

Iz navedenih razloga, a na osnovu člana 313. ZKP BiH, vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR
Emir Nergudin

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Dr. Manfred Dauster

